Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

14 октомври 2021 година*

„Обжалване — Икономически и паричен съюз — Банков съюз — Възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници — Единен механизъм за преструктуриране на кредитни институции и някои инвестиционни посредници (ЕМП) — Единен съвет за преструктуриране (ЕСП) — Единен фонд за преструктуриране (ЕФП) — Определяне на предварителната вноска за 2016 г. — Жалба за отмяна — Срок за обжалване — Просрочие — Обжалваем акт — Потвърждаващ акт“

По дело C-662/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 4 септември 2019 г.,

NRW.Bank, установена в Дюселдорф (Германия), представлявана от J. Seitz, J. Witte и D. Flore, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Единен съвет за преструктуриране (ЕСП), представляван от H. Ehlers, J. Kerlin и P. A. Messina, в качеството на представители, подпомагани от B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch и S. Ianc, Rechtsanwälte,

ответник в първоинстанционното производство,

Съвет на Европейския съюз, представляван от A. Sikora-Kalėda и J. Bauerschmidt, в качеството на представители,

Европейска комисия, представлявана първоначално от D. Triantafyllou, K.-P. Wojcik и A. Steiblytė, а впоследствие от D. Triantafyllou и A. Steiblytė, в качеството на представители,

встъпили страни в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: L. Bay Larsen, заместник-председател на Съда, изпълняващ функцията на председател на трети състав, A. Prechal, F. Biltgen, L. S. Rossi и N. Wahl (докладчик), съдии,

* Език на производството: немски.

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 15 април 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си NRW.Bank иска да бъде отменено решението на Общия съд на Европейския съюз от 26 юни 2019 г., NRW.Bank/ЕСП (T-466/16, непубликувано, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2019:445), с което се отхвърля жалбата ѝ за отмяна, от една страна, на решението на Единния съвет за преструктуриране (ЕСП) от изпълнителната му сесия от 15 април 2016 г. за предварителните вноски за 2016 г. в Единния фонд за преструктуриране (ЕФП) (SRB/ES/SRF/2016/06) (наричано по-нататък „първото спорно решение“), а от друга страна, на решението на ЕСП от изпълнителната му сесия от 20 май 2016 г. за адаптиране на предварителните вноски за 2016 г. в ЕФП, което допълва първото спорно решение (SRB/ES/SRF/2016/13) (наричано по-нататък „второто спорно решение“, а заедно с първото спорно решение — „спорните решения“), доколкото тези актове я засягат.

Правна уредба

Регламент (ЕС) № 806/2014

2 Член 54, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 806/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 юли 2014 година за установяването на еднообразни правила и еднообразна процедура за преструктурирането на кредитни институции и някои инвестиционни посредници в рамките на Единния механизъм за преструктуриране и Единния фонд за преструктуриране и за изменение на Регламент (ЕС) № 1093/2010 (ОВ L 225, 2014 г., стр. 1), предвижда:

„На своя изпълнителна сесия Съветът за преструктуриране:

а) подготвя всички решения, които да бъдат приети от Съвета за преструктуриране на неговата пленарна сесия;

б) взема всички решения за прилагането на настоящия регламент, освен ако в настоящия регламент не е предвидено друго“.

3 Член 67, параграф 4 от Регламент № 806/2014 гласи:

„Националните органи за преструктуриране набират вноските по членове 69, 70 и 71 от субектите по член 2 и ги прехвърлят на [ЕФП] в съответствие със Споразумението [между участващите държави членки]“.

4 Член 69 от посочения регламент, озаглавен „Целево равнище“, гласи в параграф 1:

„След изтичането на първоначален осемгодишен срок, считано от 1 януари 2016 г. или, в противен случай — от датата, на която започва да се прилага настоящият параграф съгласно член 99, параграф 6, наличните финансови средства на [ЕФП] трябва да достигнат най-малко 1 % от размера на гарантираните депозити на всички лицензирани във всички участващи държави членки кредитни институции“.

5 Член 70 от Регламент № 806/2014, озаглавен „Предварителни вноски“, предвижда в параграфи 1 и 2:

„1. Индивидуалната вноска на всяка институция се набира най-малко веднъж годишно и се изчислява пропорционално на сумата на задълженията ѝ (с изключение на собствения капитал) минус гарантираните депозити, по отношение на съвкупните задължения (с изключение на собствения капитал) минус съвкупните гарантирани депозити, на всички лицензирани институции на териториите на всички участващи държави членки.

2. Съветът за преструктуриране ежегодно, след консултация с [Европейската централна банка (ЕЦБ)] или с националния компетентен орган и в тясно сътрудничество с националните органи за преструктуриране, изчислява индивидуалните вноски, за да гарантира, че вноските, дължими от всички институции, лицензирани на териториите на всички участващи държави членки, не надхвърлят 12,5 % от целевото равнище.

Всяка година изчисляването на вноските за отделните институции се основава на:

а) фиксирана вноска, която се изчислява пропорционално въз основа на сумата на задълженията на институцията, с изключение на собствения капитал и гарантираните депозити, спрямо общите задължения, с изключение на собствения капитал и гарантираните депозити, на всички институции, лицензирани на територията на участващите държави членки; и

б) коригирана спрямо риска вноска, която се основава на критериите, предвидени в член 103, параграф 7 от Директива 2014/59/ЕС [на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 година за създаване на рамка за възстановяване и преструктуриране на кредитни институции и инвестиционни посредници и за изменение на Директива 82/891/ЕИО на Съвета и директиви 2001/24/ЕО, 2002/47/ЕО, 2004/25/ЕО, 2005/56/ЕО, 2007/36/ЕО, 2011/35/ЕС, 2012/30/ЕС и 2013/36/ЕС и на регламенти (ЕС) № 1093/2010 и (ЕС) № 648/2012 на Европейския парламент и на Съвета (ОВ L 173, 2014 г., стр. 190)], като се взема предвид принципът на пропорционалност, без да се създава неравнопоставеност между структурите на банковия сектор на държавите членки.

Съотношението между фиксираната вноска и коригираните спрямо риска вноски трябва да е съобразено с балансираното разпределение на вноските между различните видове банки.

При всички случаи общият размер на индивидуалните вноски от всички институции, лицензирани на териториите на всички участващи държави членки, изчислени съгласно букви а) и б), не може да надхвърля годишно 12,5 % от целевото равнище“.

Делегиран регламент (ЕС) 2015/63

6 Член 5, параграф 1 от Делегиран регламент (ЕС) 2015/63 на Комисията от 21 октомври 2014 година за допълване на Директива [2014/59] по отношение на предварителните вноски в механизмите за финансиране на преструктурирането (ОВ L 11, 2015 г., стр. 44) предвижда:

„Вноските, посочени в член 103, параграф 2 от Директива [2014/59], се изчисляват, като се изключат следните задължения:

[…]

б) задълженията, създадени от институция, която е член на институционална защитна схема (ИЗС), както е определена в член 2, параграф 1, точка 8 от Директива [2014/59], и на която е било разрешено от компетентния орган да приложи член 113, параграф 7 от [Регламент (ЕС) № 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 година относно пруденциалните изисквания за кредитните институции и инвестиционните посредници и за изменение на Регламент (ЕС) № 648/2012 (ОВ L 176, 2013 г., стр. 1)], по споразумение, сключено с друга институция, която е член на същата ИЗС;

[…]

е) когато става въпрос за институции, работещи с насърчителни заеми — задълженията на посредническата институция към инициращата или друга насърчителна банка или друга посредническа институция, както и задълженията на инициращата насърчителна банка към финансиращите я страни, доколкото размерът на тези задължения съответства на насърчителните заеми на тази институция“.

7 Приложение I към Делегиран регламент 2015/63, озаглавено „Процедура за изчисляване на годишните вноски на институциите“, посочва формулата, процедурите и стъпките на изчисляване на тези вноски. Стъпка 6 от това изчисление, озаглавена „Изчисляване на годишната вноска“, гласи следното:

„1. Органът за преструктуриране преобразува получения при стъпка 5 показател, FCIn, съгласно определения в член 9 диапазон, като прилага следната формула:

$$\tilde{R}_n = (1{,}5 - 0{,}8) * \frac{FCI_n - \min\limits_n FCI_n}{\max\limits_n FCI_n - \min\limits_n FCI_n} + 0{,}8$$

където аргументите на минималните и максималните функции са стойностите на всички институции, правещи вноски в механизма за финансиране на преструктурирането, за които се изчислява окончателният съставен показател.

2. Органът за преструктуриране изчислява годишната вноска на всяка институция n, с изключение на институциите, които са обект на член 10, и с изключение на фиксираната част от вноските на институциите, спрямо които държавите членки прилагат член 20, параграф 5, като

$$c_n = Target * \frac{\frac{B_n}{\sum_{p=1}^{N} B_p} \cdot \tilde{R}_n}{\sum_{p=1}^{N}\left(\frac{B_p}{\sum_{q=1}^{N} B_q} \cdot \tilde{R}_p\right)}$$

където:

p, q са индекси на институциите;

Target е годишното целево равнище, определено от органа за преструктуриране в съответствие с член 4, параграф 3, минус сумата на вноските, изчислени в съответствие с член 10, и минус сумата на всички фиксирани вноски, които могат да бъдат платени по член 20, параграф 5;

Bn е стойността на пасивите (без собствени средства) минус гарантираните депозити на институцията n, коригирани в съответствие с член 5 и без да се засяга прилагането на член 20, параграф 5“.

Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/81

8 Член 5 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2015/81 на Съвета от 19 декември 2014 година за определяне на еднообразни условия за прилагане на Регламент № 806/2014 (ОВ L 15, 2015 г., стр. 1) гласи:

„1. Съветът за преструктуриране съобщава на съответните национални органи за преструктуриране решенията си, с които се изчисляват годишните вноски на институциите, лицензирани на тяхна територия.

2. След получаване на съобщението по параграф 1 всеки национален орган за преструктуриране уведомява всяка институция, лицензирана в неговата държава членка, за решението на Съвета за преструктуриране, с което се изчислява годишната вноска, дължима от тази институция“.

Обстоятелства, предхождащи спора

9 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени в точки 1—9 от обжалваното съдебно решение и за целите на настоящото производство могат да бъдат обобщени по следния начин.

10 NRW.Bank е насърчителната банка на Land Nordrhein-Westfalen (провинция Северен Рейн-Вестфалия, Германия). Тя преследва основно три вида дейности, а именно насърчителна дейност, спомагателна насърчителна дейност и други дейности.

11 През 2015 г., преди влизането в сила на Регламент № 806/2014 и в приложение на Директива 2014/59, допълнена с Делегиран регламент 2015/63, германският регулаторен орган Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (Федерална служба за стабилизиране на финансовите пазари, Германия, наричана по-нататък „FMSA“) определя предварителната вноска на жалбоподателя за 2015 г. въз основа на член 103 от тази директива, като

същевременно приема, че при изчисляването на вноската трябва да се изключат както насърчителните дейности на жалбоподателя, така и спомагателните му насърчителни дейности.

12 През 2016 г., във формуляра, озаглавен „Предварителна вноска в [ЕФП] — Формуляр— декларация за 2016 г.“, изготвен от ЕСП и изпратен на жалбоподателя от FMSA, той декларира първоначално, че по силата на член 5, параграф 1 от Делегиран регламент 2015/63 от изчисляването на предварителната му вноска за 2016 г. трябва да се изключи сумата на всички негови пасиви, свързани с насърчителните му дейности и със спомагателните му насърчителни дейности. След като обаче е уведомен, че според ЕСП спомагателните насърчителни дейности не следва да се изключват от това изчисляване, той представя коригиран формуляр-декларация, според който следва да се изключи само общата стойност на пасивите, свързани с насърчителните му дейности.

13 С първото спорно решение на изпълнителната си сесия от 15 април 2016 г. ЕСП определя на основание член 54, параграф 1, буква б) и член 70, параграф 2 от Регламент № 806/2014 размера на предварителната вноска за 2016 г. на всеки от субектите, посочени в член 2 от този регламент, сред които е и жалбоподателят.

14 С обявление за събиране на вноски от 22 април 2016 г., получено от жалбоподателя на 25 април 2016 г., FMSA го уведомява, че ЕСП е определил неговата предварителна вноска в ЕФП за 2016 г. и му посочва подлежащата на плащане сума.

15 С второто спорно решение на своята изпълнителна сесия от 20 май 2016 г. ЕСП адаптира предварителните вноски за 2016 г. в ЕФП и увеличава вноската на жалбоподателя.

16 С обявление за събиране на вноски от 10 юни 2016 г., получено от жалбоподателя на 13 юни 2016 г., FMSA го уведомява, че трябва да плати размера на увеличението, посочено в предходната точка от настоящото решение и произтичащо от второто спорно решение.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

17 С акт, подаден в секретариата на Общия съд на 23 август 2016 г., жалбоподателят подава жалба, с която оспорва размера на предварителната си вноска в ЕФП за 2016 г., доколкото спомагателните насърчителни дейности не са били привилегировани и следователно е определен прекомерно висок размер на вноската му. В подкрепа на жалбата по същество той се позовава на нарушение на член 103, параграфи 2 и 7 от Директива 2014/59, на член 70, параграф 2 от Регламент № 806/2014 и на регламентите за изпълнение на тези актове, както и на незаконосъобразността на последните.

18 С решения от 10 и 11 януари 2017 г. председателят на осми състав на Общия съд уважава молбите за встъпване на Европейската комисия и на Съвета на Европейския съюз в подкрепа на ЕСП.

19 С обжалваното съдебно решение Общият съд, без да се произнася по изложените от жалбоподателя основания, отхвърля жалбата като недопустима и го осъжда да заплати съдебните разноски.

Искания на страните

20 Жалбоподателят иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение и решението на ЕСП, с което се определя годишната му вноска в ЕФП за 2016 г.,

– при условията на евентуалност, да отмени обжалваното съдебно решение и да върне делото на Общия съд, и

– да осъди ЕСП да заплати съдебните разноски.

21 ЕСП иска от Съда:

– да отхвърли жалбата като частично недопустима и във всички случаи като неоснователна,

– да осъди жалбоподателя да понесе съдебните разноски, възникнали в производството по обжалване и в производството пред Общия съд, и

– в случай че Съдът приеме жалбата за основателна, да върне делото на Общия съд за постановяване на окончателно решение и да не се произнася по съдебните разноски, възникнали в производството по обжалване.

22 Съветът иска от Съда, в случай че обжалваното съдебно решение бъде отменено, да установи, че не са налице обстоятелства, които да поставят под въпрос законосъобразността или валидността на Регламент за изпълнение 2015/81.

23 Комисията иска от Съда:

– да отхвърли жалбата и

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

24 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две основания, първото — нарушение на член 263, шеста алинея ДФЕС, както и на член 60 от Процедурния правилник на Общия съд, и второто — нарушение на правото на изслушване.

Доводи на страните

25 С първото си основание жалбоподателят твърди, че Общият съд е нарушил член 263, шеста алинея ДФЕС и член 60 от своя процедурен правилник, като е приел, че жалбоподателят не е спазил срока за подаване на жалба за отмяна. Това основание се състои от четири части, като първата е изтъкната като главно искане, а другите три — при условията на евентуалност.

26 С първата и втората част от първото основание, които следва да се разгледат заедно, по същество жалбоподателят поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, доколкото срокът за обжалване е бил спазен независимо от преценката за второто спорно решение.

27 В това отношение жалбоподателят изтъква, от една страна, че по същество второто спорно решение представлява ново решение и не потвърждава изцяло първото спорно решение. Спорните решения определяли по отношение на жалбоподателя годишни вноски, които не са еднакви, поради което правното му положение било изменено с второто спорно решение. Освен това последното се основавало на нови обстоятелства, като изменената преценка за основен частичен показател, и не представлявало само поправка на грешка при изчисляването.

28 От друга страна, жалбоподателят поддържа, че дори да се приеме, че второто спорно решение не е заменило изцяло първото спорно решение, а го е изменило, жалбата му срещу второто спорно решение не е просрочена. В този смисъл той упреква Общия съд по-специално в това, че не е анализирал въздействието на решението от 18 октомври 2007 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-299/05, EU:C:2007:608), относно изменението на регламентите, нито е посочил причините, поради които произтичащите от това решение принципи не са приложими в случая, при положение че от него става ясно, че с изменението на даден акт, дори и окончателен, започва да тече нов срок за обжалване по отношение както на изменената разпоредба, така и на всички разпоредби от този акт.

29 ЕСП изтъква, че жалбоподателят оспорва основно разглеждането на фактите от Общия съд и че доводите му са недопустими. Той добавя, че второто спорно решение не се основава на никакъв нов факт във връзка с предмета на спора, а именно изключването на пасивите, свързани със спомагателните насърчителни дейности, от изчислението на предварителните вноски в ЕФП за 2016 г. Изчисляването на установените в това решение вноски поправяло инцидентна грешка, допусната във връзка с показателя ИЗС относно членуването в институционална защитна схема, във формулата за изчисляване, без да включва преценката на нови факти, нито нова правна оценка, така че въпросното решение представлявало потвърдителен акт по отношение на предмета на спора. Следователно обстоятелството, че спорните решения установяват различни размери на вноската за жалбоподателя, не променяло извода, че що се отнася до предмета на спора, второто спорно решение потвърждава първото спорно решение.

30 Що се отнася до доводите относно съдебната практика, установена с решение от 18 октомври 2007 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-299/05, EU:C:2007:608), ЕСП смята, че те са недопустими, тъй като са лишени от конкретни доводи, насочени срещу обжалваното съдебно решение. Освен това тази съдебна практика се отнасяла до законодателен акт с общо приложение, така че тя не била релевантна по отношение на индивидуално решение. Накрая, жалбоподателят нито твърдял, нито доказал, че неизменените части от първото спорно решение образуват едно цяло с изменените части от второто спорно решение.

31 Тъй като Съветът и Комисията, както впрочем и в производството пред Общия съд, са ограничили становищата си до невалидността, тълкуването и прилагането на релевантната правна уредба, и по-специално на Регламент за изпълнение 2015/81, те само изтъкват съответно че този регламент и решенията на ЕСП не са опорочени от никаква незаконосъобразност, без да вземат отношение по първото основание.

Съображения на Съда

32 Що се отнася до първото спорно решение, следва да се припомни, че след като Общият съд установява в обжалваното съдебно решение, че спорните решения не са били нито публикувани, нито съобщени на жалбоподателя, който не е техен адресат, същият съд посочва, че в такъв случай срокът за обжалване започва да тече едва от момента, в който заинтересованото лице узнае точното съдържание и мотивите на разглеждания акт, при условие че поиска целия му текст в разумен срок. В този смисъл Общият съд констатира, че жалбоподателят е узнал за съществуването на това решение на 25 април 2016 г. с получаването на обявление за събиране на вноски и че е поискал от FMSA да се запознае със свързаната с него преписка на 22 август 2016 г., тоест почти четири месеца, считано от деня, в който е получил обявлението за събиране на вноски. Общият съд добавя, че начинът, по който FMSA е приложила спорните решения, не навежда на мисълта, че второто спорно решение е заменило първото спорно решение. Въз основа на това Общият съд стига до извода, че жалбата, подадена на 23 август 2016 г., е просрочена, що се отнася до първото спорно решение.

33 По отношение на второто спорно решене Общият съд подчертава, че по същество жалбоподателят упреква ЕСП в нарушение на някои разпоредби от приложимата правна уредба, тъй като не е изключил от изчисляването на предварителната му вноска в ЕФП за 2016 г. пасивите, свързани със спомагателните му насърчителни дейности. В това отношения Общият съд отбелязва, че във второто спорно решение не се съдържа нито един нов факт и че ЕСП изобщо не е преразгледал вече направената по повод приемането на първото спорно решение преценка на въпроса дали при изчисляването на вноската на жалбоподателя следва да се изключат или не пасивите, свързани със спомагателните му насърчителни дейности, както и че жалбоподателят не е подал до ЕСП или до FMSA искане за преразглеждане на посочения въпрос, което да се основава на нови и съществени факти. Въз основа на това Общият съд стига до извода, че жалбата срещу второто спорно решение е недопустима, тъй като предвид предмета на спора това решение изцяло потвърждава първото спорно решение, а също и че жалбоподателят не е изтъкнал никакво основание или довод срещу второто спорно решение.

34 На първо място, следва да се отхвърлят възраженията на ЕСП относно допустимостта на доводите на жалбоподателя.

35 Така, първо, следва да се припомни, че разглеждането на въпроса дали оспореното решение има изцяло потвърдителен характер по отношение на предходно решение, представлява правно квалифициране на фактите, върху което Съдът е оправомощен да упражни контрол в рамките на производство по обжалване. Всъщност според постоянната практика на Съда, когато Общият съд е установил или преценил фактите, Съдът е компетентен по силата на член 256 ДФЕС да упражни контрол върху правната квалификация на тези факти и върху правните последици, които Общият съд е извел от тях (решение от 28 юни 2018 г., Andres (Heitkamp BauHolding в несъстоятелност)/Комисия, C-203/16 P, EU:C:2018:505, т. 77 и цитираната съдебна практика).

36 Второ, действително според практиката на Съда от член 256 ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, както и от член 168, параграф 1, буква г) и член 169 от Процедурния правилник на Съда следва, че жалбата трябва точно да посочва пороците на решението или определението на Общия съд, както и правните доводи, с които по специфичен начин се подкрепя това искане, тъй като в противен случай жалбата или

съответното основание ще бъдат недопустими (вж. по-специално решение от 4 юли 2000 г., Bergaderm и Goupil/Комисия, C-352/98 P, EU:C:2000:361, т. 34 и определение от 31 януари 2019 г., Iordăchescu/Парламент и др., C-426/18 P, непубликувано, EU:C:2019:89, т. 28). Жалба, която не съдържа никакви доводи, насочени към установяване на грешката при прилагане на правото, която опорочава въпросното решение или определение, не отговаря на това изискване (решение от 20 май 2021 г., Dickmanns/EUIPO, C-63/20 P, непубликувано, EU:C:2021:406, т. 49 и цитираната съдебна практика).

37 Налага се обаче констатацията, че в случая доводите на жалбоподателя не са нито общи, нито неточни. Напротив, от жалбата става ясно, че Общият съд е упрекнат, от една страна, в това, че е допуснал грешка при прилагане на правото в квалифицирането на второто спорно решение като изцяло потвърдително на първото спорно решение и следователно в преценката, че жалбата е просрочена, а от друга страна, в това, че не е взел предвид доводите на жалбоподателя във връзка с решение от 18 октомври 2007 г., Комисия/Парламент и Съвет (C-299/05, EU:C:2007:608).

38 На второ място, по отношение на квалификацията на второто спорно решение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика жалбата за отмяна, предвидена в член 263 ДФЕС, може да бъде подадена срещу всички приети от институциите разпоредби, без оглед на тяхната форма, които имат за цел да породят задължителни правни последици (решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия, C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 44 и цитираната съдебна практика).

39 Освен това отново от постоянната съдебна практика следва, че потвърдителните актове и чисто изпълнителните актове, доколкото не пораждат такива правни последици, са изключени от предвидения в този член съдебен контрол (решение от 26 март 2019 г., Комисия/Италия, C-621/16 P, EU:C:2019:251, т. 45 и цитираната съдебна практика).

40 За да се определи дали даден акт произвежда задължителни правни последици, които може да засегнат интересите на жалбоподателя, като изменят съществено правното му положение, следва да се разгледа по-специално самата същност на този акт (решения от 26 януари 2010 г., Internationaler Hilfsfonds/Комисия, C-362/08 P, EU:C:2010:40, т. 51 и 52 и от 6 май 2021 г., ABLV Bank и др./ЕЦБ, C-551/19 P и C-552/19 P, EU:C:2021:369, т. 40 и цитираната съдебна практика).

41 По този въпрос следва да се припомни, че според практиката на Съда даден акт потвърждава изцяло предходен акт, когато не съдържа никакъв нов елемент в сравнение с него (решения от 3 април 2014 г., Комисия/Нидерландия и ING Groep, C-224/12 P, EU:C:2014:213, т. 69 и цитираната съдебна практика и от 15 ноември 2018 г., Естония/Комисия, C-334/17 P, непубликувано, EU:C:2018:914, т. 46 и цитираната съдебна практика).

42 В случая спорните решения определят размера на предварителната вноска на всеки от субектите, посочени в член 2 от Регламент № 806/2014. От предоставената на Съда преписка става ясно, че за 2016 г., след изчисляването на вноските в ЕФП за всеки от тези субекти, ЕСП изчислява отново тези вноски, тъй като показателят ИЗС относно членуването в институционална защитна схема, посочен в член 5, параграф 1, буква б) от Делегиран регламент 2015/63, е бил изчислен неправилно. Поправката на тази грешка в изчислението довела до ново изчисляване на предварителната вноска за 2016 г. за всички

институции, дори и нечленуващите в ИЗС, като размерът на предварителната вноска в ЕФП за 2016 г., установен във второто спорно решение, отразява измененията, породени от новото изчисляване.

43 Следователно, както посочва генералният адвокат в точка 87 от заключението си, второто спорно решение съдържа ново обстоятелство в сравнение с първото спорно решение, тъй като стойността на показателя ИЗС, използвана във второто спорно решение, е различна от използваната в първото спорно решение.

44 Освен това, макар спорните решения да имат еднакъв предмет, доколкото установяват предварителните вноски в ЕФП за 2016 г., същността на тези решения е различна, тъй като размерите на вноските, които установяват, са различни.

45 Следователно, като задължава жалбоподателя да заплати предварителна вноска в ЕФП, чийто размер се различава от установения в първото спорно решение, второто спорно решение изменя правното положение на жалбоподателя, така че отмяната на това решение не би се обяркала с отмяната на първото спорно решение (вж. в този смисъл решение от 25 октомври 1977 г., Metro SB-Großmärkte/Комисия, 26/76, EU:C:1977:167, т. 4).

46 ЕСП поддържа обаче, че Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че второто спорно решение потвърждава първото спорно решение по отношение на предмета на спора, след като жалбоподателят твърди, че ЕСП е допуснал грешка, като не е изключил пасивите, свързани със спомагателните насърчителни дейности, от изчисляването на предварителните му вноски в ЕФП за 2016 г., докато при изчисляването на тези вноски вземането предвид на пасивите, свързани със спомагателните дейности, не е било променено.

47 В това отношение следва да се припомни, че в случай на изменение на разпоредба от акт се поражда отново право на жалба не само по отношение на тази разпоредба, но и срещу всички останали, които, въпреки че не са изменени, образуват с нея едно цяло (вж. в този смисъл решение от 18 октомври 2007 г., Комисия/Парламент и Съвет, C-299/05, EU:C:2007:608, т. 29 и 30).

48 Противно на поддържаното от ЕСП обаче, неизменените елементи от изчислението, довело в първото спорно решение до установяването на предварителните вноски в ЕФП за 2016 г., образуват едно цяло с променения елемент в това изчисление, а именно показателя ИЗС, за целите на приемането на второто спорно решение.

49 В този смисъл следва да се припомни, че размерът на предварителните вноски в ЕФП зависи от два елемента. От една страна, общият размер на индивидуалните вноски зависи от целевото равнище, определено в член 69, параграф 1 от Регламент № 806/2014. От друга страна, в съответствие с член 70, параграфи 1 и 2 от този регламент изчисляването на тези вноски зависи за всяка институция от нейния размер, определен в зависимост от пасивите ѝ, и от нивото на риска от дейността ѝ (вж. по аналогия решение от 3 декември 2019 г., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, т. 77—79). В този смисъл членове 6—12 от Делегиран регламент 2015/63 определят правилата за оценка на пасива на институциите и на техния рисков профил.

50 От правилата за изчисляване на индивидуалните вноски, съдържащи се в приложение I към този регламент, и по-специално от стъпка 6 от това изчисление, става ясно, че след като е определил пасива и рисковия фактор на дадена институция с оглед на различните показатели, предвидени в правната уредба, ЕСП разпределя сумата, съответстваща на годишното целево равнище, между различните институции.

51 Следователно, макар да е вярно, че определени показатели като показателя ИЗС се прилагат само за определени институции, доколкото оказват влияние върху определянето на пасива или на рисковия фактор на тези институции, изключвайки други институции, това не променя факта, че тъй като целевото равнище се разпределя между всички институции, изменението на такъв показател променя размера на вноските на институциите, за които се отнася този показател, и неизбежно засяга вноските на всички институции.

52 От това следва, че в съответствие със съдебната практика, припомнена в точка 47 от настоящото решение, с изменението на единия от елементите за изчисляване на предварителната вноска в ЕФП, какъвто е показателят ИЗС, започва да тече нов срок за обжалване, който позволява да се оспори не само този елемент от изчисляването на вноската, но и всички останали елементи от това изчисление.

53 Този извод не се поставя под съмнение от несъзнателния характер на грешката при вземането предвид на показателя ИЗС. Всъщност въпросът дали грешката, която е в основата на приемането на акт, с който се изменя предходен акт, е съзнателна или не, е без значение, за да се определи, в съответствие със съдебната практика, припомнена в точки 39, 40 и 41 от настоящото решение, дали този акт за изменение съдържа нов елемент по отношение на предходния акт и поражда правни последици.

54 От всички тези съображения следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че второто спорно решение изцяло потвърждава първото спорно решение с оглед на предмета на спора и че по тази причина жалбата е недопустима.

55 Ето защо първата и втората част от първото основание следва да се уважат и на това основание да се отмени обжалваното съдебно решение в неговата цялост, без да е необходимо да се разглеждат другите части на това основание, нито второто основание.

По последиците от отмяната на обжалваното съдебно решение

56 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, когато отмени решение на Общия съд, Съдът може или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение, или сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това.

57 Тъй като в случая Общият съд е отхвърлил жалбата на жалбоподателя като недопустима и следователно не е разгледал основанията, изтъкнати от него в подкрепа на жалбата му, фазата на производството не позволява да се постанови окончателно решение по делото. Ето защо същото следва да се върне на Общия съд.

По съдебните разноски

58 Тъй като делото е върнато на Общия съд, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

1) Отменя решението на Общия съд на Европейския съюз от 26 юни 2019 г., NRW.Bank/ЕСП (T-466/16, непубликувано, EU:T:2019:445).

2) Връща делото на Общия съд на Европейския съюз.

3) Не се произнася по съдебните разноски.

Подписи